

ЧАСТИНА

I

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

У той самий час, як Анніка тяглася по свій меч у схованці під ліжком, Леннокс витирав кров зі свого.

І оглядав схил пагорба, переводячи подих. Ще три душі на додачу до ліку, який він давно припинив вести. Після всіх життів, обірваних вістрям його меча, ніхто в Дарейнській армії не зможе похитнути його авторитет. Анніка ж, зі свого боку, проливала кров лише раз. І це була чиста випадковість. Та все одно, її авторитет теж мало хто міг похитнути.

Важлива різниця була в тому, що ті, хто міг, неодмінно це робили.

Анніка обережно встала — ноги досі поболювали. Стала повторювати кроки, доки не змогла рухатися так само граційно, як і завжди, і коли увійшла її служниця, обидві погодилися, що в неї прийнятна хода. Вона сіла біля свого трельяжа, дивлячись на край ліжка, що відбивався у дзеркалі. Доведеться її захищеному під ліжком мечу зачекати день-два. Але Анніка була в захваті від можливості порушити одне з небагатьох правил, які ще могла порушити.

Леннокс тим часом сховав свій меч у піхви й рушив тихим схилом униз. Каван буде задоволений його доповіддю.

Бажаючи убезпечити своє становище як тільки можна, він намагався ніколи не давати Кавану причин для невдоволення. Коли ця війна скінчиться — якщо взагалі почнеться, — ціле королівство буде підкорено, і він, Леннокс, триматиме його під п'ятою.

Обидва, Анніка і Леннокс, зосередилися на прийдешньому дні, не знаючи про існування одне одного та не підозрюючи, як кожен із них змінить хід життя іншого.

Або як уже змінив.

ЛЕННОКС

Я повернувся до замку, намагаючись вирішити, де зупинитися спочатку: в моєму помешканні чи в їдальні. Глянув на свій мундир і чоботи, витираючи щоку. На тильному боці долоні лишилися сліди бруду, поту й крові, і видно було, що сорочка на мені заляпана усім цим.

Що ж, піду до їдальні. Нехай усі бачать.

Я попрямував до східного входу — найменш доглянутої частини замку Восіно. Правду кажучи, решта була не набагато кращою.

Замок Восіно дістався нам із чужих рук, щоб не сказати гірше, покинутий якимось забутим королівством і оголошений нашим домом. На його утримання йшло якнайменше зусиль. Зрештою, він мав бути лише тимчасовим прихистком.

Увійшовши, я побачив Кавана, який сидів за головним столом.

Як завжди, моя мати була поряд.

Ніхто ніколи не сідав з ними. Навіть мене ніколи не вшановували запрошенням.

Решта армії сиділа як заманеться, і її неофіційні ранги вільно перемішувалися між собою.

Я привернув увагу, тільки-но увійшов, холоднокровно крокуючи центральним проходом і тримаючи зап'ясток на руків'ї меча. Розмови стихли до шепоту. Люди вивертали шиї, щоб бачити краще.

Моя мати помітила мене першою, і її пудрово-блакитні очі окинули мене злим поглядом. Коли люди вступали до наших лав, розкішні шати змінювали на певну форму, і більшості з нас лишалося дуже мало особистих речей. Мати користалася перевагою становища: щодня виходила до їди в сукнях, які колись носили інші мешканки замку — єдина жінка у Восіно, яка могла дозволити собі такий привілей.

Обличчя Кавана, праворуч від неї, прикривав кубок, з якого він пив. Він гримнув ним по столу й витер жорстку бороду тильним боком вже брудного рукава. Важко зітхнувши, зупинив погляд на мені.

— Що це? — спитав він, вказуючи на мій закривавлений одяг.

— Вранці було три спроби дезертирства, — повідомив я йому. — Краще відправити візки по тіла, доки їх не почали жерти вовки.

— Це все? — спитав Каван.

Це все?

Ні, не все. Це останній вчинок у низці діянь в ім'я нашого народу, в ім'я Кавана і щоб довести власну спроможність. І ось я стою, мовчазний і весь у крові, чекаючи, коли він нарешті — *нарешті* — визнає мене.

Я відстоював свою позицію, вимагаючи, щоб він це помітив.

— Я вважаю цілком значним самотужки побороти в темряві ночі трьох молодих, добре навчених рекрутів. Зберегти

в секреті як наше розташування, так і наші наміри й вийти із цієї бійки без жодної подряпини. Але я можу помилятися.

— І вже вкотре, — буркнув він. — Трісто, накажи своєму синові заспокоїтись.

Я метнув погляд на матір, але вона змовчала. Я знав, що він цькує мене — це була одна з його улюблених розваг. І все ж був дуже близький до того, щоб зірватися. Врятувала мене метушня в коридорі.

— Пропустіть! Пропустіть! — волав хлопець, вбігаючи до зали.

Такий галас міг означати лише одне: останній Похід завершено, й наші війська повернулися.

Обернувшись, я спостерігав, як Олдрік із залишками своїх людей входить до їдальні — кожен тягнув за собою по дві корови.

Каван тихо засміявся, і я відступив убік. Мить моєї слави було затьмарено.

Олдрік мав у собі все, чого шукав Каван. Широкі плечі та гнучку волю. Його сплутане темно-руде волосся впало на чоло, коли він прихилив коліно там, де щойно стояв я. Позаду були двоє солдатів, спеціально відібраних ним у його Похід. Вони були вкриті рудою багнюкою, а один був без сорочки.

Я схрестив руки на грудях, споглядаючи цю сцену. Шість корів у їдальні.

Можна було лишити їх надворі, але Олдрік чудово знав, що це найбільше та найкраще завоювання, здобуте у таких вилазках.

А найгірше? Тіло в мішку.

— Могутній Каване. Я привів пів дюжини голів худоби для дарейнської армії. Приношу вам у дар мою здобич, сподіваючися, що вона доводить мою вірність та цінність, — сказав Олдрік, низько схиляючи голову.

Кілька людей аплодували, вдячні за харчі. Наче цього вистачить, щоб прогодувати хоча б небагатьох із нас.

Каван встав і підійшов оглянути корів. А коли закінчив, то поплескав Олдріка по плечу й обернувся до юрби.

— Що скажете? Задоволені таким підношенням?

— Так! — загорлали всі. Ну, майже всі.

Каван розсміявся гортаним сміхом.

— Погоджуюся. Встань, Олдріку. Ти добре послужив своєму народові.

Залунали оплески, і навколо Олдріка та його людей зібрався натовп. Я скористався нагодою вислизнути. І міг лише головою похитати, гадаючи, в кого він украв тих корів. Я вже подумки ладен був насварити його за таку самовдоволеність, аж тут глянув на свою сорочку, нагадав собі, хто я, і викинув це з голови.

То було лише завдання. І зараз моє завдання було виконане, і я збирався перепочити трохи. Ну, якщо єдина в замку жіноча істота, яка мені небайдужа, дозволить.

Я відчинив двері, і одразу загавкала Пушинка.

Я засміявся.

— Знаю. Знаю.

Підійшов до свого неохайно застеленого ліжка і скуповдив хутро на її голові.

Я знайшов Пушинку, коли вона була ще дитинчам. Вона була поранена, і здавалося, що згряя її покинула. Якщо хтось і здатен був зрозуміти її, то це я. Сірі лисиці — звичай нічні істоти (що я затямив на гіркому досвіді), та коли я приходив, вона завжди оживлялася.

Відкинувшись на спину на ліжку, вона підставила мені свій живіт. Я почухав її, а тоді заходився пересувати дошки з-під вікна.

— Вибач, — сказав я їй. — Просто не хотів, щоб ти бачила мене з мечем. Не так. А зараз можеш тікати, якщо хочеш.

Вона залишилася на ліжку, доки я роздивлявся себе в маленьке бите дзеркало на столі. Було гірше, ніж гадав. Бруд розмазався по чолу, щока заляпалася кров'ю. Я глибоко вдихнув і вмочив рушника в таз із водою, змиваючи все, що накоїв.

Пушинка походжала на ліжку взад-вперед, і я міг за-присягтися, що вона дивиться на мене стривоженим оком. Сірі лисиці — з родини псових. Вона мала вовче чуття, і я не сумнівався, що зараз вона чує запахи всього, що є на мені. Відчував, ніби вона точно знає, що я за людина і що тільки-но скоїв. Але вона була вільна приходити і йти, та завжди поверталася, тож сподівався, що вона не зачяїла на мене зла.

Втім, це було не важливо. Я сам був злий на себе.

АННІКА

— **О**сь, міледі, — сказала Ноемі, підколюючи по-
діл моєї сукні до корсажа.
— На цьому все. Вона закусила губу, ні-
би обмірковуючи щось.

Я спробувала всміхнутися своєю найбільш обнадійли-
вою усмішкою.

— Що б там не було, кажи. Відколи це між нами з то-
бою якісь секрети?

Вона нервово торкнулася своїх темних кучерів.

— Це не секрет, міледі. Просто гадала, чи готові ви ба-
чити його знову. Хоч когось бачити.

Ноемі закусила губу. Одна з багатьох її милих звичок.

Я взяла її за руку.

— Завтра День заснування. Народ має бачити, що з їх-
ньою принцесою все добре. Моя присутність при дворі
заохочує краян, а це моя головна роль.

Я схилила голову.

Якби Ноемі була мені справжньою сестрою, то могла б
посперечатися. Як моя служниця вона просто відповіла:

— Дуже добре.

Причесавши мені волосся й привівши до ладу сукню, Ноемі взула мене в найміцніші черевики, і я вирушила.

Хоч я прожила тут усе життя, але замок Мекона досі викликав у мене трепет своїми розчакненими вікнами, просторими мармуровими підлогами, низкою галерей. А важливішим за всю його красу було те, що замок Мекона був мені домом.

Моя мати та мій батько відмовилися вінчатись у церкві, натомість обмінялися шлюбними клятвами в полі біля замку.

Тут я народилася. Мої перші слова, перші кроки — все, що буває вперше, сталося тут. Так пишалася всім цим, так обожнювала цей палац і цю землю. Чого б тільки не зробила заради них. І справді — здавалося, не було нічого, чого я не зробила б заради Кадіра.

Я повільно рушила до обідньої зали. Підійшовши до дверей, зупинилася. Може, Ноемі таки мала слушність — може, я поквапилася. Але мене вже бачили, і зараз було надто пізно.

Ескал помітив мене раніше за батька, швидко встав і рушив через залу привітати мене. Моє обличчя розпливлося в усмішці, коли він обійняв мене — в першій справжній усмішці за кілька тижнів.

— Мені не терпілося побачити тебе, але Ноемі казала, ти не схильна до товариства, — тихо промовив він. Підніс руку, відкинувши пасмо волосся зі свого обличчя. Ми з Ескалом обидва успадкували попелясто-русьяве волосся й теплі карі очі нашої матері Евеліни, але саме Ескал, без жодних сумнівів, був прямою подобою Терона Ведетта.

— Запевняю, ти б нудьгував. Самі лише мої зітхання про мій стан. До того ж, упевнена, ти мав значно важливіші спра-